

Edmonton Không Mùa Đông

Kim Loan

Trước đây, trong một bài viết, tôi có nói về mùa Đông Canada nói chung và tại thành phố Edmonton của tôi nói riêng, bắt đầu từ tháng Mười Một cho đến tháng Hai năm sau. Nhưng tháng Mười Một chỉ là cái lạnh đầu Đông nên không thấm thía gì với dân Cà Na Điên, tháng Mười Hai cuối năm bận rộn cho những ngày lễ nên cũng chóng qua, tháng Hai thì chỉ có... 28 ngày ngắn ngủi, lại vào dịp Tết âm lịch và Valentine âm áp trái tim, thành ra đối với tôi, mùa Đông thực sự chỉ có... tháng một mà thôi. Vậy mà năm nay, coi bộ mùa Đông cũng... hồng có.

Hồi tháng Mười Một khi cư dân mạng còn vẫn vợ hỏi nhau trên facebook “trời lập đông chưa em?” thì trời tặng ngay một trận tuyết bao la, rơi ào ào từng cục cỡ trái nho khô nặng nề, rơi cả một ngày mịt mù trắng xóa, người chạy xe không thể nhìn xa hơn vài mét trước mắt, tai nạn trên xa lộ rần rần. (Chả hiểu sao bà con không bao giờ rút kinh nghiệm, năm nào cũng có car accidents khi tuyết vừa mở hàng). Thế là người ta bảo nhau, mùa Đông năm nay tái tê cõi lòng, và chắc chắn sẽ có một “White Christmas”.

Nói vậy mà hồng phải vậy, sau trận tuyết đó thì trời nín thinh, thậm chí thời tiết còn ấm dần lên, đám tuyết đầu mùa gần như tan biến, không chỉ trên những con đường lớn thành phố cho xe ủi tuyết, mà cả những con hẻm trong các xóm nhỏ, tuyết cũng chỉ còn “nhè nhẹ vẩn vương” trên vỉa hè. Bởi vậy mà năm nay, lần đầu tiên tôi đi lễ nhà thờ đêm Giáng Sinh được mặc váy và mang giày cao gót từ nhà. Tôi nói “từ nhà”, vì những năm trước, chúng tôi là ca viên ca đoàn, có phần trình diễn Thánh Ca, nên phải mặc áo dài. Hầu như năm nào vào ngày đó tuyết rải ngập đường, có khi gió rít bão bùng và nhiệt độ thì khỏi nói đi, cỡ hai chục độ âm (độ C) thôi hà, nên mọi người thường mang theo áo dài và giày cao gót trên xe, đến nhà thờ mới đem vào thay, sau khi lễ xong, lại phải thay đồ một lần nữa, để xông pha ra ngoài trời tuyết trở về nhà. Tôi thuộc dạng... làm biếng, mặc áo dài tại nhà, nhưng phải dùng dây thun cột hai ống quần và hai tà áo dài, rồi khoác áo dày hai ba lớp, chân mang boots, đến nơi chỉ cần tháo các dây thun trên áo quần, thay đôi giày cao gót, khỏi phải mất thời gian chờ đợi xếp hàng vào phòng thay đồ. Bởi vậy năm nay được diện đồ từ nhà, hỏi sao không vui? Mà đời thiệt oái oăm, những mùa trước chỉ mong tuyết ít đi chút đỉnh, trời bớt lạnh chút xíu để đi lễ đêm Noel bớt cực thì chẳng được như ý, còn năm “dịch vật” này, thánh lễ chỉ thoáng qua, không có trình diễn chi cả vì số lượng người tham dự bị giới hạn, chả ai quan tâm trời lạnh hay không, thì thời tiết bỗng đẹp như mơ!

Tác giả, mùa Đông năm nay :)

Bà chị Hai bên Arlington, Texas gọi phone qua như thường lệ:
– Bữa nay bên đó lạnh không?
– Ôi, năm nay Edmonton hồng biết mùa Đông là gì, trời tháng Một mà ấm quá chừng!
– Ấm là sao, bao nhiêu độ?
– Đây là lần đầu tiên sau hơn hai mươi năm em sống ở xứ Canada, giữa cao điểm mùa Đông mà nhiệt độ là độ cộng, như giờ này có 3 độ C, sướng lắm luôn!
– Khoan khoan, để tao đổi ra độ F xem sao! Trời, 37 độ F mà... ấm sao, bên này là lạnh run rẩy như cây sậy á!
– Ai biểu chị so sánh giữa xứ nóng và xứ lạnh làm chi! Bên đây, hể giữa mùa Đông mà nhiệt độ không có dấu

trừ, chỉ cần 0 độ C, là bà con hớn hờ xếp hàng vào quán café và chào nhau bằng câu cửa miệng hân hoan mãn nguyện “nice weather today!”

Bà chị bỗng... triết lý:

– Cuộc đời ngẫm cũng lạ, cũng nhiệt độ đó mà kẻ bảo ấm người kêu lạnh, niềm vui của kẻ này là nỗi buồn của kẻ khác, thành công của người này là... nỗi sầu của người kia, mọi thứ chỉ là tương đối.

Tôi hù bà chị:

– Với cái đà “global warming” này, nhiệt độ trái đất nóng dần lên, Canada sẽ bớt lạnh, trở thành “mát giời” , chỉ tội cho mấy xứ nóng như Châu Phi và... Texas của bà, mùa Hè chắc sẽ như cái lò BBQ khổng lồ.

Bà chị không hề lo lắng mà còn bao dung:

– Dân xứ nóng cũng quen rồi, nóng thêm một chút cũng chả sao, vậy thì mừng cho dân Canada đỡ vất vả xúc tuyết!!

Nhà tác giả trong nắng ấm mùa Đông năm nay

Nghe vậy bao nhiêu “kỷ niệm xúc tuyết” bỗng ùa về. Căn nhà của gia đình tôi ngay góc đường nên xúc tuyết rất mệt, ngoài phần trước sân garage, còn phải xúc cả sidewalk phía trước nhà và sidewalk bên hông theo chiều dài của căn nhà. Nếu xúc không sạch, tuyết sót lại sẽ trơn trượt, người đi đường qua lại bị té là mình bị City phạt tiền đã đành, có khi còn phải ra toà nếu người bị té bị thương tật.

Việc xúc tuyết của gia đình tôi phân công theo kiểu “nam nữ lớn bé bình đẳng” , hễ tuyết rơi khi ai ở nhà thì

người đó ra xúc tuyết. Chồng con tôi bận túi bụi với việc làm và học hành, tôi đi làm part-time, nên tôi luôn là người... bị xúc tuyết hơi nhiều. Nói nào ngay, tôi không ngại gì chuyện này, mà còn coi đó là một cách tập thể dục hữu hiệu, nếu mặc đồ ấm, mang găng tay, quần khăn quàng cổ, đội mũ len đầy đủ thì cũng thú vị lắm. Có điều, khi tuyết rơi liên tục, trời lạnh nhiều độ âm, thêm độ gió thổi, thì chỉ cần hơn mười lăm phút hì hục ngoài trời, sẽ bị tê cứng đôi tay dù có mang găng tay thiết dày, nước mắt nước mũi bắt đầu tuôn rơi lã chã, tôi phải dừng lại, vào nhà uống nước cho cơ thể ấm lên, rồi sáng sớm hôm sau, chồng hoặc con tôi sẽ tiếp phần còn lại. Có lần, tôi cố xúc thêm cho xong, hậu quả là bị đau lưng cả tuần lễ. Còn chồng tôi, một buổi sớm mai ra xúc tuyết trước khi đi làm, mắt nhắm mắt mở liền bị trượt chân té trên đồng tuyết, may là chỉ bị... ê ẩm cái mông.

Do vậy năm nay, chúng tôi quyết định đã đến lúc kiếm người xúc tuyết. Anh chàng người Việt sau khi xem xét quanh nhà, hai bên thoả thuận giá cả nhanh chóng, tưởng rằng tôi sẽ được thanh thoi suốt bốn tháng Đông nhâm nhi cà phê và ngắm tuyết bay bay ngoài khung cửa tim vắn thơ. Thế mà tuyết chẳng thêm rơi, cho đến hôm nay, chỉ có vài trận mịn mờ đầu mùa, rồi sau đó lại rai lất phất như mưa bụi, và thời tiết thì nhiều ngày độ cộng, mà nếu có độ âm cũng không dữ dội như mọi năm. Chồng tôi bảo:

– Trời thương Edmonton, để xoa dịu nỗi buồn mùa dịch đó em.

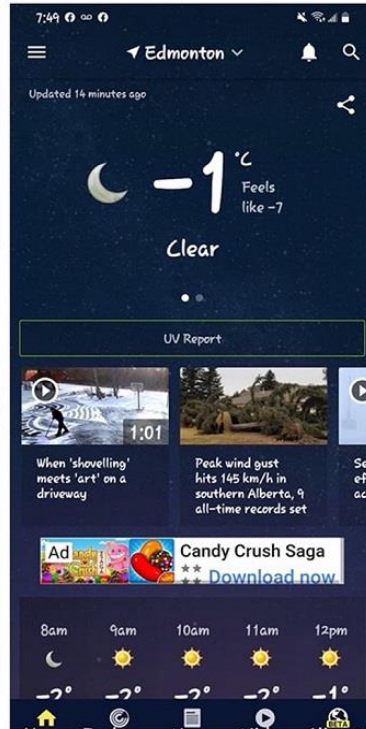
Tôi hờn mát:

– Ai cũng bị nhốt trong nhà thì lạnh hay ấm có khác gì đâu, thương nhau như thế bằng mười ghét nhau!

Cậu xúc tuyết cũng phone cho tôi:

– Chị ơi, kỳ này tuyết ít quá, em lấy tiền của chị cũng ngại, để em xúc qua hết tháng ba cho chị luôn nha, coi như... bù lỗ.

(Xin mở ngoặc là, Canada có tuyết rơi cả tháng ba tháng tư, tùy theo cảm hứng của ông trời, nói chung là... hên xui. Tuy nhiên, tuyết sẽ mau chóng tan đi sau vài ngày vì nhiệt độ lúc ấy đã hết lạnh giá).

So sánh nhiệt độ Edmonton ngày 14.1.2020 (trái) và 14.1.2021(phải)

Tôi nói:

- Có ai như chị không nà, giao việc cho em rồi... quên, chị vẫn theo thói quen mỗi sáng mở mắt ra là cầu mong cho tuyết đừng rơi. Em phải cảm ơn... lòng tốt của chị đó!
 - Dạ, chị vui tính quá! Quyết định vậy nhen chị!
- Con gái tôi thì rên rỉ:
- Nếu con biết năm nay thời tiết như vậy, con đã xung phong xúc tuyết cả mùa và lấy tiền của mẹ đi shopping!

Chả lẽ bây giờ mỗi khi thức dậy, tôi lại cầu xin cho tuyết rơi thật nhiều, càng nhiều càng tốt, nếu cần thì cứ đổ thêm vài trận... bão tuyết từng bùng, để con gái tôi khỏi tiếc cửa, và cậu em xúc tuyết được... hành nghề, không áy náy lương tâm?!

Khó nghĩ lắm đa!

KL

Edmonton 15.1.2021